

Παρατρεχάμενοι (Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 2, 2017

Δέν είναι γήπεδο! Δέν είναι αγορά. Δέν είναι θέατρο. Δέν είναι κέντρο διασκεδάσεως. Δέν είναι συγκέντρωσις φιλικής παρέας. Δέν είναι συνάντησις φίλων και γνωστών. Είναι σύναξις πιστών. Πρόκειται για τό Ναό, πού συνάγονται οί ὀρθόδοξοι. Είναι ὁ τόπος τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού «*ὀμοθυμαδόν*», «*ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ*» ἀναπέμπονται δεήσεις καί ἱκεσίες πρὸς τόν φιλόανθρωπο Θεό. Είναι ὁ φοβερός τόπος τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, πού ὁ «*δι' ἡμᾶς σταυρωθεῖς*» «*προσφέρει καί προσφέρεται*». Είναι «ὁ οἶκος προσευχῆς», πού δέν μπορεῖ νά μεταβάλλεται σέ «οἶκο ἐμπορίου», κουβέντας καί κοσμικῆς συμπεριφορᾶς.

Ὁ χῶρος τοῦ Ἀχώρητου Θεοῦ, ὁ χῶρος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν πιστῶν, ἀπαιτεῖ σιγή, προσοχή καί εὐλάβεια. Ὁ λόγος τοῦ λειτουργοῦ γιά τήν προσέλευσι στή **Θεία Κοινωνία**, ἰσχύει καί γιά τήν εἰσοδευτική μας προσέλευσι (τήν εἴσοδό μας στό Ναό): «*Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε*».

Ὁ **Χερουβικός ὕμνος**, πού πρέπει νά ψάλλεται σεμνά καί κατανυκτικά, μιλάει σέ πληθυσμιακό ἀριθμό. Προτρεπόμεθα ὅλοι ν' ἀφήσουμε τά πάντα, καί κινήσεις ἄσκοπες στό χῶρο τοῦ Ναοῦ καί συζητήσεις ἄσχετες, καί φροντίδες ποικίλες (ἀκόμα καί γιά λειτουργικέσ ὑπηρεσίεσ...) καί λογισμούς κοσμικούς. Ὅλα τ' ἀφήνουμε ἔξω ἀπό τήν ἐξώθυρα, κάτω ἀπό τά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ, καί ἀφοσιωνόμεθα στήν ὑποδοχή τοῦ «*Βασιλέως τῶν ὄλων*»: «*Πάσαν νῦν βιωτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι*».

Ἡ ἱερή καί ἀγγελική προσταγή τοῦ λειτουργοῦ, ἀπευθύνεται σέ ὅλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους: «*Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου! Πρόσχωμεν τήν ἀγίαν ἀναφοράν, ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν*». Δέν μπορεῖ νά ἐκφωνῆται τό «*Στῶμεν καλῶς...*» καί ἐκεῖνη τή στιγμή νά περιφέρονται μερικοί εἴτε στόν κυρίως Ναό εἴτε στό ἱερό Βῆμα! Οὔτε ἐπιτρέπεται ἐκεῖνη τή στιγμή νά κάθονται (ἐξαιροῦνται βεβαίως οἱ ὑπέργηροι καί οἱ ἀνάπηροι).

Ἡ λειτουργοῦσα Ἐκκλησία, δέεται γιά ὅσους μπαίνουν στό Ναό, ὄχι γιά ἄλλο λόγο, παρά μόνο γιατί πιστεύουν καί γιατί θέλουν μέ εὐλάβεια νά λατρεύσουν τόν Κύριο, νά ἐνωθοῦν μαζί Του, νά ζήσουν προκαταβολικά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ: «*Ἐπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*».

Ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, ἐπισημαίνει ὅτι στό Ναό δέν λέγονται λόγια

άνθρωπινα, αλλά μιλάει ο Ούρανός και γι' αυτό εισερχόμεθα μέ φόβο και στεκόμεθα μέ εὐλάβεια: «Εἰ ἀρχόντων αὐτοῖς διαλεγομένων οὐκ ἀνέχονται ἔξω προσέχειν, πολλῶ μᾶλλον τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ὑπηρέται ἐσμεν, ἀγαπητοί, ἡμεῖς οὐ τὰ ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλά τὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστολαί καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπό τοῦ οὐρανοῦ ἤκουσαι ἀναγινῶσκονται. Ἐπιστολαί, αὗται εἰσι πεμφθεῖσαι παρά τοῦ Θεοῦ. Εἰσερχώμεθα τοίνυν μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς εἰς τὰς Ἐκκλησίας καί μετά φόβου ἐπακούωμέν τῶν λεγομένων» (Ε.Π.Ε. 23,62). Μετάφρασις: «Ἄν συνωμιλοῦσαν μερικοί χριστιανοί μέ ἄρχοντες ἐπίγειους, δέν θά τολμοῦσαν νά προσέχουν ἄλλοῦ. Πολύ περισσότερο τώρα, πού συνομιλοῦν μέ τόν Θεό. Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε ἀπλῶς ὑπηρέτες. Δέν λέμε τὰ δικά μας, ἀλλά τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Καθημερινά στήν Ἐκκλησία διαβάζονται ἐπιστολές τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ἐπιστολές, πού τίς ἔστειλε ὁ Θεός. Ἄς μπαίνουμε, λοιπόν, στήν Ἐκκλησία μέ τή δέουσα τιμή καί εὐλάβεια καί ἄς ἀκοῦμε μέ προσοχή τὰ λεγόμενα.

Δυστυχῶς, ἡ πραγματικότητα σέ πολλούς Ναούς, δέν φανερώνει ἀνθρώπους προσευχομένους καί προσέχοντας, ἀλλά τύπους ἀπρόσεκτους, ἄτακτους, θορυβοῦντες, ἐνοχλοῦντες, κάποτε καί ἀσεβοῦντες. Καί ἄν αὐτοί ἦσαν μικρά παιδιά, ἢ ἐκτάκτως (κομηῆτες!) εὐρισκόμενοι (λόγω π.χ. μνημοσύνου...) θά ὑπῆρχε κάποια δικαιολογία. Τό κακό εἶναι, ὅτι οἱ ἀτακτοῦντες εἶναι ἀπό τόν κύκλο τῶν λεγομένων... συνεργατῶν τοῦ ἱερέως!

Μιά ομάδα συνδεομένων μέ τό Ναό, φίλων τῶν πρεσβυτέρων, ἔχουν ἐξοικειωθῆ ἐπικίνδυνα μέ τὰ «θεία» καί τόν ἱερό χῶρο. Εἶναι σχεδόν σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες περιφερόμενοι! Ἔχουν πάρει θάρρος! Ἀφόβως διασχίζουν τό Ναό γιά νά μποῦν στό Ἱερό! Μετά ἀπό λίγο βγαίνουν ἀπό τό Ἱερό, πηγαίνουν μέχρι τό παγκάρι, κουβεντιάζουν μέ τούς ἄλλους ἐπιτρόπους ἢ τίς ἐπιτρόπισσες! Πολλές φορές βγαίνουν καί ἀπό τήν Ἐκκλησία, κι ὕστερα ξαναμπαίνουν. Παριστάνουν τὰ ἀφεντικά τοῦ Ναοῦ! Κινοῦνται ἀτάκτως, θά λέγαμε, πηγαινοέρχονται «σούρτα - φέρτα»! Καί ἄλλοι «κουμαντάρουν» τὰ πράγματα μέσα στό Ἱερό! Δέν μποροῦν νά σταθοῦν μέ εὐλάβεια οὔτε κατά τίς ἱερώτερες στιγμές. Συζητοῦν μέ ἄλλους, πού κι αὐτοί, κακῶς βρίσκονται στό Ἱερό.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηροῦνται καί μέ γυναῖκες, πού θεωροῦν «τσιφλίκι» τους τό Ναό. Μπορεῖ νά λέγωνται «κυρίες τοῦ φιλοπτώχου» ἢ νεωκόρισσες ἢ «κυρίες τοῦ συσσιτίου»! Γενικῶς ὑπάρχει μία ομάδα, ὄχι βεβαίως σέ ὅλους τούς Ναούς, πού θά τοὺς ὀνομάζαμε «παρατρεχάμενους». Εἶναι κρίμα!

Πολλοί ἀπό αὐτούς πλησίασαν κάποτε καλοπροαίρετα. Ἀλλά εἴτε διότι δέν κατηγήθησαν καταλλήλως, εἴτε διότι ἐξοικειώθηκαν πολύ, ἀπό διάκονοι μετεβλήθησαν σέ ἐνοχλητικούς «κουμανταδόρους».

Συγκεκριμένα: Οἱ ἐπίτροποι ἄς μή στέκουν στό παγκάρι ὡς... ἐπιθεωρητές! Ἄς

στέκουν μέ τούς λοιπούς ἐκκλησιαζομένους, ὥστε νά μπορούν καί αὐτοί νά προσεύχωνται. Ἕνας μόνο, ἐκ περιτροπῆς, ἄς στέκη διακριτικά γιά νά διευκολύνη τούς εἰσερχομένους. Γιά ὅλους ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «*Λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας· καί γάρ ὁ Θεός πῦρ καταναλίσκον*» (Ἑβρ. ιβ' 28).

Οἱ κυρίες τοῦ φιλοπτώχου ἄς βρίσκωνται μαζί μέ τίς λοιπές γυναῖκες, ἐκκλησιαζόμενες καί προσευχόμενες, καί ὄχι ἐπιδεικνυόμενες! Εἶναι ἀταξία τήν ὥρα τῆς λατρείας νά πουλᾶνε «λαχνούς» ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἢ νά γράφουν χαρτιά γιά μνημόνευσι! Παραγγέλλει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «*Στέλλεσθαι ἀπό παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καί μή κατά τήν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν*» (Β' Θεσ. γ' 6).

Στό ἱερό Βῆμα κανένας λαϊκός! Δέν χρειάζεται! Ὁ λειτουργός μπορεῖ καί μόνος του ν' ἀνάψη τό θυμίαμα καί νά ἐτοιμάσῃ τό «ζέον». Ὅσο γιά τό ἀντίδωρο, ἄς τεμαχίζεται σέ ἄλλο χῶρο. Καί φυσικά το ἀντι-δῶρο δίδεται χωρίς διακρίσεις, ὅπως καί τό ΔΩΡΟ! Κοροϊδεύουμε τούς πιστούς μέ τά λεγόμενα «ὑψῶματα» καί τά τυλιγμένα ἀντίδωρα!

Ὅλα κατά τάξιν. «*Στῶμεν εὐλαβῶς*»! Δέν εἶναι λέσχη φίλων ἡ Ἐκκλησία!

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)